

Háy János

BUDAI HEGYEK

A meleggel ritmusban telnek meg a budai hegyek házasságtörő férfiakkal és nőkkel. Nyárra a gyerekeket is evakuálják valami táborba vagy a vidéki nagymamához, hogy végre tudja meg az a kölök, hogy mi az, hogy kecske, meg ilyesmi. Június közepétől az erdőben csak a szeretők vakogó szuszogása zavar bele a csendbe. Az állatok mind elkerülnek az ösvények környékét, a bogarakon kívül. A bogarak nem változtatnak útirányukon. Annyira hülyék, elé gyalognak a halálnak.

Férfiak és nők. A nők kis kendőt cipelnek magukkal, mintha csak öltözék volna. Kiegészítő viselet vagy épp előkészület a hirtelen záporra. Sosem lehet tudni ilyen aszályos időben, mikor változik radikálisan az időjárás. Jobb félni, mint bőrig ázni azokban a könnyű, amúgy is átlátszó ruhákban. Csatangolnak a Frankhegy oldalában, s az első ösvénytől védett zugban leterítik a kendőt. Még egy-két pillantás, hogy esetleg a szél nem formálja-e úgy a bokrokat, hogy belásson valaki, jó kis hely – lihegik egymás fülébe, és a túra eléri célját olyan gyorsan, ahogy otthon már tíz éve nem. Mert az asszony azt mondja, fáradt vagy ideges, mert beteg a gyerek, aztán ideges, mert beteg az apja, az anyja, vagy éppen meghaltak és a fájdalomtól nem megy. A férfiak örökösen a munkájukkal jönnek elő, hogy a család miatt vállalták, hogy ennyire fáradtak legyenek, és persze az asszony sem akarna fogain xilofonozni a garassal.

Az erdőben heverő férfiaknak nincs anyjuk és felelősségteljes munkájuk, az ott heverő nőknek nincs apjuk és gyerekük sincs. Egyedül vannak, minden egyéb leágazás nélkül, működésben, akár a praktikus háztartási gépek, amelyeneket a németek használnak.

A nő egy keleti gyógyszert árusít. A férje ügyvéd, hülyén nézett volna ki, ha a nő általános iskolában tanít alsósokat. Mit szóltak volna a többi ügyvédfeleségek, akik szintén nem tanítottak általános iskolában. Maradt ez a szer, ami különben mindenre jó. Az influenzára, a herpeszre, a rákra meg a meddőségre is, ha a baráti körben van ilyen. Például a Katit egyszer egy óráig agította a nő, ha ilyen fürdő-

vízbe fekszik, akkor sikerül, csak vegyen egy üveggel. Később a Gyuri felesége mondta, hogy a Katinak nem azért, mert nem tapad meg, hanem mert kipakolták. A nő azt mondta, ha akkor ismerte volna a Katit, biztos nem kell kipakolni, mert ez arra is jó. Most már mind-egy. Késő bánat a Katinak.

Az üzlet működött, bár nem annyira, hogy ezzel a kisméretű metálfehér Mercédesszel járjon, amivel járt, legfeljebb Daewoo Matizzal, de neki mutatni kellett. Ez is része volt az üzletnek. Munkafeltétel. Olyan, mint a rendőröknek a kézfegyver. Egy Matizzal senki nem vette volna őt komolyan például a termékbemutatókon.

A Novotel melletti parkolóban találkoztak a férfival. Ott elég tágas a hely, meg fizetni sem kell, és az is számít. A nő átült a férfi mellé. Mindjárt csókolóztak. A férfi már előre betett egy régi zenét, a John Lennontól az *Oh my love for the first time in my life* című dalt, ami az ő szerelmük indulója volt. Egyrészt kifejezte azt, amit éreztek, pont olyan mélyen, ahogy érezték, másrészt ahogy a feltételes reflexeknél, már az első taktusok beindították a testi folyamatokat. A szájuk meg az egyik szemük találkozott, a másik szemüket ilyenkor még a visszapillantóban hagyták, a férfi a jobboldali tükörben, a nő a középsőn. Biztonsági okokból, hogy nem les-e valaki. Mert bár ez egy néptelen hely, felbukkanhat egy ismerős, ezt minden házasságtörő tudja. Valaki, mondjuk például az a hülye eladónő a kisboltból, vagy egy kutya után rohanó férfi, aki pont velük egy házban lakik. Volt már ilyen, mesélte egyszer a nő, hogy érted, Újfehértón futottak össze az egyik régi barátnője meg a pasija egy csajjal, aki abban a jegyirodában dolgozott, ahol a barátnője férje szokta megvenni a repülőjegyeket. És persze annak a csajnak mindig is tetszett a barátnője férje. Szóval el lehet képzelni, a hülye kis kurva mekkora palávert kevert. Újfehértón. Sehol nincs az ember biztonságban – mondta a férfi, hogy ez az autók meg a mobiltelefonok miatt van. Csak szól az egyik ember a másiknak, hogy nem ugranál el hozzám ide Újfehértóra, és a másik már ott is van. Akár ilyen hülye helyen is. A technika sokat rontott a világon – mondta a nő. – Most már mindent meg lehet figyelni, még ilyen távoli csillagnak se jó lenni.

A férfi indított. Fél kezét a nő combjain járatta. Elengedte a kormányt, és úgy váltott egyesből kettesbe, aztán hármasba. Közben mindig odanézett a nőre, hogy így tekintettel is jelezze, a szerelemért ő kockára teszi az életét akár. A nőnek olyan édes érzés szaladt végig a gyomrán. Az nem jutott eszébe, hogy még hány ember élete forog

ilyenkor kockán, például az övé is. Amikor van ez a szerelem, az ember egyáltalán nem látja tragikusnak, ha többen emiatt a szerelem miatt elpusztulnak. Olyan, mint az ilyen jó kis akciós filmek: a főhősön kívül mindenkit le lehet kaszabolni, hadd hömpölyögjön a vér.

Két óra múlva értek vissza. A férfi oda kanyarodott, mint mindig. A házasságon kívüli viszonyokban is van megszokás, ami biztonságot ad, hogy mindig úgy van. Hogy a férfi mindig ugyanoda kanyarodik vissza a nő autója mellé. Ez biztonsági szempontból is fontos volt. A nő így nem tölt hosszú időt autón kívül, ami mindenképpen feltűnő, mármint autón kívül a Novotelnél. Hosszan lehetne meglesni, amint átgyalogol a parkolón. Így meg szinte csak átcusszan egyik székbe a másikba, mert úgy kell odaállni, hogy a nő kocsija a férfi kocsijának jobb oldalánál legyen, s akkor a nő épp a saját kocsijának kormányához tud átjutni. Szinte fel sem kell egyenesednie. Ez ügyesen ki van találva, hogy az egyik autó jobb oldala épp a másik autó bal oldalához ér oda. Persze más a helyzet, ha az embernek egy angol, mondjuk a British Council alkalmazottja a szeretője. Nevetett ezen egyszer a nő, mikor a férfi mondta ezt az angol dolgot. A szerelmesek mindenen nevetnek, nem csak a vicces dolgokon.

– Nem ide álltál? – kérdezte a férfi, mert nem látta most ott a kismercit, ahol lenni szokott.

– Azt hiszem, inkább a másik oldalra – mondta a nő.

– Oda soha nem szoktunk.

– Lehet, hogy most mégis, ki emlékszik olyan pontosan mindenre.

– Ilyen órák után – nevetett a férfi és a nő is.

De nem oda állt.

A nő a huszonegyessel ment föl a Svábhegyre, amit különben ők társaságban csak Szabadsághegynek hívtak, hogy mutassák, nem most gazdagodtak meg, már a nyolcvanas években is ott laktak, vagy épp ott születtek. Odaszülettek, ahogy mondani szokták róluk a barátok, akik csak oda költöztek, és ez nagy különbség. Mégiscsak más az, ha valaki gyerekkorától figyelhette pl. a 21-es busz fejlődését vagy télen a Normafánál a sífelszerelések évről évre egyre korszerűbb családját.

Azon gondolkodott a buszon. Most azt is látta, hogy mennyire jó buszon utazni, mert lehet gondolkodni. És ha elakadna valahol, akkor az ajtócsukódásnak az a nyávogó-sziszegő hangja továbblendíti. Szóval mindenfélét gondolt, hogy mért nem szólt a rendőröknek, s hogy mit keresett a Novotel előtt. Igen, egy ügyfél volt – magyaráz-

ta magában –, aki nagyobb tételben akart vásárolni, és ott ezt meg lehet csinálni, hogy ne lássa senki. Aztán, hogy azt mondja, a belvárosban lopták el, onnét a Szandi-stúdió elől, ahová mélyizomtornára jár. Lehet, épp a rendőrök vitték el, vagy a szemét közterületisek, mert olyan hülyén lehet ott megállni, csak egy sarkon tudott, kis rosszindulattal tilosban parkolt, és egy közterületisnél ugye ki feltételezne jóindulatot, de ő nem akarja a Szandit lecserélni egy közelebbire, mert a Szandi az bevált, mennyire jól néz ki, pedig már majdnem negyven.

Leszállt a buszról, nem volt messze az utca. Kicsit lejtett. Ilyen, ha az ember a hegyen lakik. Az autót mindig sebességben is szokta hagyni, ne csak a kézifék legyen, mert mi van, ha véletlen kiold, akkor legalább a váltó megtartja a kocsit. A ház elé ért. Állt ott egy hasonló metálfehér kismerci, mint az övé. Ment mellette. Csak úgy bepillantott az utastérbe. Ott volt a termékbemutatóra szóló meghívó, a hátsó ablakba dobva. Tegnap lökték hátra a gyerekek, amikor a Délibe vitte őket. Onnét indult a vonat a táborba. Milyen szerencse, hogy ugyanoda járnak. Elég volt egy út. Meg a nagyobb vigyázhat így a kisebbre. Így mégiscsak nyugodtabb az ember.

A gyerekek dobták hátra, hogy ne gyűrjék össze.

Jé – képedt el, s megengedte magának, hogy arra gondoljon, a mai napon gyalog mentem el itthonról, a parkolás ugye lehetetlen a városban, a pénzdobálás az automatába, meg a büntetések, nem győzi az ember ebből a kis keleti gyógynövénykivonatból, ugye. És már emlékezett is, hogy nem ült be az autóba, amibe beült, nem indította el a motort, amit elindított és nem mehetett, ebből már egyenesen következett, a találkára a Novotelhez, ahová odament.

Bement a házba. A lakásajtó tele volt zárral, amúgy is vasból készült. A metálfehér merci pótkulcsa ott hevert a konyhaasztalon a férje előtt, aki már várta. Szemétláda – gondolta a nő, hogy éppen egy ilyen szar alakkal kötötte össze az életét. A szemét. Képes volt utána osonni és a pótkulccsal elvinni a kocsit. Tudta, hogy ettől mennyire be fog szarni. Tudta, hogy mennyire kikészíti az idegeit. Rohadék – gondolta, ez képes föltörni a mobilját meg az emilcímét. Lehet, hogy föl is törte, és onnét tud mindent, ott kutat állandóan a fiókjában, mikor nincs otthon, kibontogatja a szemétben a betéteket, hogy tényleg vérzik-e még. Rohadt gecí – gondolta, aztán beugrott a napi nyolcórás munka meg a Kapri, ahová idén tervezték az utat, hogy attól elesik. És gyorsan átszámolta a bevételeit meg a kiadásokat. A bevételi oldal hamar meglett, a kiadásoknál nem kellett végigszámolni...

– Csak alkalmi kapcsolat – mondta a férfinak. – Véletlen. Ez persze nem menti, de a lónak is négy lába van, mégis megbotlik – mondta, mert valahogy beugrott, biztos mert a gyerek ezt tanulta nyelvtanból, a mondásokat. Volt egy ilyen feladat, hogy egy állat, és mi kapcsolódik hozzá, milyen mondás. És ott volt a ló.

– Csak a gyerekek miatt – mondta a férfi, s hogy szerencse, hogy nincsenek itthon.

Már éjjel kettő volt, amikor ehhez a mondathoz eljutottak. Minden előkerült. Például hogy a nő azt gondolja, a férfi bosszúból mosogat vasárnap reggel és csörömpöl, a férfi meg, hogy a nőnek csak a pénz miatt kell. Egy csomó dolog előjött, ami egytől egyik igaz volt.

– A gyerekek miatt – mondta a férfi, és a nő is ezt gondolta, hogy miattuk.

A nő többet nem vette föl a telefont, mikor a novoteles férfi hívta. Kíírta a mobil a számát, és a nő jól ismerte ezt a számot. Könnyű szám is volt. Egyszer arról beszéltek visszafelé a Novotelhez, hogy hogy tudnak a mobilosok ilyen egyszerű számokat kitalálni, hogy hogy lehet, hogy ennyi egyszerű számkombináció van. Vagy esetleg vannak, akik szarul járnak és olyan összevissza sort kapnak. A férfi mondta, hogy szerinte annyi most már az egyszerű szám, hogy szinte könnyebb a bonyolultat megjegyezni, mint az egyszerűt, mert annak van valami jellegzetessége.

A nő tartotta a szavát, hogy vége. Ez a kapcsolat ennyi volt. A férfi párszor elment a helyszínre a szokott időben, hátha a nő is.

De nem.

Elutazott Horvátországba a feleségével és a gyerekekkel. Az asszony örült, hogy ott vannak. S tényleg jó volt a hely is. Sokat fejlődött a horvátországi turizmus – mondta az asszony, hogy pár évre még tükre átvágták az embereket, hogy kínáltak ilyen lepattant apartmanokat, persze csak akkor derült ki, amikor már ott voltál. Úgyhogy vagy elfogadtad, vagy tönkre volt a nyaralásod. A férfi párszor neki-rontott a gyerekeknek, hogy például mért nem játszanak többet az búvárcuccal. Üvöltözött: nem költök többet ennyit búvárszemüvegre, arra, hogy kétszer fölvegyétek, nektek jó lesz az a szar kínai is. Ez resért. Az asszony azt mondta a gyerekeknek, hogy az apu fáradt, mert rengeteget dolgozik, hogy össze kellett szedni ezt a pénzt a nyaralásra, és az ő tanári fizetése, ugye, csak zsebpénz egy ilyen úthoz képest.

Aztán vége lett, ahogy a nőnél is.

Ha a második héten látta volna valaki őket: három bűvárpipa lógott ki a vízből, mert a férfi magának is vett ilyen német bűvárcuccot. Az asszony a parton volt. Nem akarta látni a halakat, hogy majd később úszás közben eszébe jussanak, hogy miféle állatok hömpölyögnek alatta.

– Nem akarod kicsit? – kérdezte a férfi, kiemelte a fejét a vízből. Csúnya volt így ázott hajjal.

– Nem – mondta az asszony, és nevetett, hogy milyen hülyén néznek ki, s hogy a gyerekek még így is szépek.

(Élet és Irodalom, 2003. december 19.)

HÁY JÁNOS 1960-BAN SZÜLETETT VÁMOSMIKOLÁN. VERSET ÉS PRÓZÁT EGYARÁNT ÍR.
JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.